

ИВАН ВАЗОВ
УКРАСИЛ СТОЛИЦАТА

chitanka.info

Всеки, който го познаваше преди две години, помни как беше съвсем други човек господин Бучински: лек, приятен и весел, винаги в добро разположение на духа, което имаше заразително действие въз другите. Той търсеше тогава обществото, което също го търсеше; интересуваха го всичките новини градски и всичките общи въпроси, и най-добрите мезелици, и политиката, и съдбата на Бисмарка, и даже литературата...

Сега вече господин Бучински е съвсем противоположното. Той не е оня, който беше... Навел е глава към земята, сè замислен, сè съсредоточен, сè под товара на някоя тайна съкрушителна грижа. Нему ще остане света!... Усмивката бягала от лицето му, радостта не намира почва в сърцето му — тя е там чужденка, — дето се гнезди червеят на някоя вековечна мъка. Ни в общество вече, ни в кафенета, ни в градини няма да се мерне. Овдовели са от господина Бучински разтушните места. Политиката му вдъхва отвращение; сякаш — и всичкият свят! А литературата? Боже мой! Той повръща назад всичките списания и вестници, които, по стар навик, редакциите му правят чест да му изпращат. Не му е до вестници на Бучински.

Какво има той бивши приятел на света и на живота? Какъв враждебен демон го отстранява от тях? Защо има вид толкова нещастен?

Оние, които съдят повърхно, казват, че господин Бучински е жертва на някаква ипохондрия.

Други уверяват — тайни домашни беди...

Други — мислят друго.

Други — пък нищо не мислят, защото се не интересуват за господина Бучински.

А работата е свършено проста.

Господин Бучински има... има... — нека да кажа смело — има нова къща на три ката, или триетажна, както се изразяват учено софиянците.

Нова къща на три ката — ето разрешението на загадката.

И погледнете, както е приведен към земята, не личи ли, че тежи на гърба му товарът на три ката?

И гледа той днес своята къща, и си думата:

— В земята, под тая къща, и в зидовете ѝ, и в сводовете ѝ, и в стаите ѝ, и в покрива ѝ зарових и здраве, и имане, и спокойствие. И

откак станах стопанин на тая къща, всичките радости световни ме напуснаха и животът ми се напълни, вместо тях, с полици, с дългове неизплатими, срокове, визити на банката, залози, актове, нотариуси; с поправки, доправки, преправки, изправки, разправки; с борба с небесните дъждове и снегове и урагани, с борба с подземните софийски води, които правят в избите ми езера, дето ти дохожда изкушение да се удавиш; и с калпави наематели, и с чудо даждия: държавни, градски, окръжни, училищни, железнични, водяни, боклучави, и с жълти и чървени хартийки, що ми носят бирници, и с призовки и съдби с майстори от две години насам — и всичкият тоя потоп от безобразия се струпа върху моя живот, защото един ден господин Бучински пожелал да украси столицата!

И тая къща, вместо да ме радва, ми е умразна и ужасна като един саркофаг, в който е закопан моят душевен мир.

* * *

Но един ден гражданите и кафенетата, и улиците, и вестниците видяха пак господин Бучински; и господин Бучински беше пак ясен и щастлив, както напред. На въпросите на слисаните си приятели той отговаряше лукаво-ухилено, като отсичаше един голям резен коприщенска луканка:

— Няма да живея със Стара планина, я?

Но как стана това чудо? Сполучи най-после да победи всичките мъчнотии господин Бучински? Или им привикна? Или се примири философски с положението си? Или що?

Не, господин Бучински направи още по-добре от всичките тие.

Той продаде къщата!

И главно, сполучно: той зема почти половината от цената, колкото му струваше.

И сега господин Бучински няма вече ни грижа, ни дълг.

Истина, той още ходи малко наведеничък към земята.

Гръбнакът му беше пречупен завсегда от тежестта на трите ката!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.